

Toivomus

Kämmenellään lapsi tunsi vanhan haavan ruven polvessaan. Hän kumartui eteenpäin tarkastellakseen sitä lähempää. Rupi oli aina kiinnostava asia; se esitti erityisen haasteen jota hän ei milloinkaan kyennyt vastustamaan.

Kyllä, hän ajatteli, minä revin sen pois, vaikka se ei olisikaan valmis, vaikka se olisikin keskeltä kiinni, vaikka se sattuisi miten.

Kynnellä varovaisesti hän alkoi tutkia ruven reunoja. Hän sai kynnen ruven alle, ja kun hän kohotti sitä, ihan pikkuisen vain, se äkkiä lähtikin irti, koko kova ruskea rupi irtosi kauniisti, jättäen ihoon mielenkiintoisen pehmeän punaisen ympyrän eikä siihen sattunut. Hän poimi ruven, asetti sen reidelleen ja näpäytti sitä sormellaan niin että se lensi ja laskeutui maton reunaan, valtavankokoisen punaisen ja mustan ja keltaisen maton joka ulottui läpi koko eteisen, portailta joilla hän istui etuovelle etäällä. Valtava matto. Isompi kuin tenniskenttä. Paljon isompi. Hän katseli mattoa totisena, antoi silmiensä levätä siinä lempeää nautintoa tuntien. Hän ei ollut koskaan todella huomannut sitä aikaisemmin, mutta nyt, aivan äkkiä värit näyttivät salaperäisesti kirkastuvan ja ponnahtavan häntä kohti häkellyttävinä.

Kuule, hän sanoi itselleen, minä tiedän miten on. Maton punaiset kohdat ovat tulikuumia hiiliä. Minun täytyy tehdä näin: minun täytyy kävellä koko matka mattoa pitkin etuovelle koskettamatta niitä. Jos kosketan punaista palan. Totta puhuen minä palan poroksi. Ja maton mustat kohdat... niin, mustat kohdat ovat käärmeitä, myrkkykäärmeitä, kytä enimmäkseen, ja kobria, keskeltä paksuja kuin puunrungot, ja jos minä kosketan jotakin niistä, käärme puree minua ja minä kuolen ennen teeaikaa. Ja jos minä pääsen läpi turvallisesti, ilman että palan tai käärme puree minua, saan huomenna syntymäpäivälahjaksi nukan.

Hän nousi jaloilleen ja kiipesi korkeammalle portailla, nähdäkseen paremmin tämän värin ja kuoleman kuvakudoksen. Oliko se mahdollista? Oliko siinä riittävästi keltaista? Keltainen oli ainoa väri johon hänen oli lupa astua. Voisiko siitä suoriutua? Tämä ei ollut matka johon sopi ryhtyä kevytmielisesti; vaarat olivat aivan liian suuret sellaiseen. Lapsen kasvot – vaaleankultainen otsatukka, kaksi suurta sinistä silmää, pieni pystyleuka – tirkistelivät huolestuneina kaisteiden yli. Keltaista oli paikoin vähän ja sitten oli pari leveää aukkoa, mutta sitä näytti riittävän koko matkan toiseen päähän asti. Henkilölle joka vasta eilen oli voitokkaasti matkannut koko pitkän tiilipolun tallilta huvimajalle koskettamatta rakoja tämä matto ei olisi liian vaikea juttu. Mutta käärmeet. Kun hän ajattelikin käärmeitä, sähköinen pelon värähdys kipitti kuin neulaset pitkin hänen pohkeitaan kantapäitten alle.

Hän tuli hitaasti portaat alas ja asettui maton reunaan. Hän ojensi toisen sandaaliin laitetun jalkansa varovaisesti keltaiselle läiskälle. Sitten hän nosti toisen jalkansa, ja siinä oli juuri riittävästi tilaa hänen molemmille jaloilleen. No niin! Hän oli alittanut! Hänen kirkkaat soikionmuotoiset kasvonsa olivat merkillisen tarkkaavaiset, ehkä aavistuksen verran valkoisemmat kuin aikaisemmin, ja hän piti käsiään sivuille ojennettuna auttaakseen tasapainoa. Hän otti toisen askeleen, nosti jalkansa korkealta mustan läiskän yli, tähdäten varpaallaan tarkasti kapeaa keltaista kanavaa toisella puolella.

Kun hän oli suorittanut toisen askeleen hän pysähtyi lepäämään, seisoen aivan jäykkänä ja hiljaa. Kapea keltainen kanava jatkui katkeamatta ainakin viisi jaardia, ja hän eteni arasti sitä pitkin, kuin olisi kävellyt nuoralla. Kun se lopulta kääntyi sivuun, hänen oli otettava taas pitkä askel tällä kertaa ilkeän näköisen mustan ja punaisen sekamelskan yli. Puolivälissä hän alkoi horjua. Hän heilutti käsiään ympäri rajusti kuin tuulimylly, pitääkseen tasapainon, ja pääsi yli turvallisesti ja toisella puolella taas lepäsi. Hän oli aivan hengästynyt nyt, ja niin jännittynyt että seisoa varpaillaan koko ajan, kädet nyrkissä. Hän oli isolla turvallisella keltaisella saarella. Siinä olisi tilaa vaikka kuinka, hän ei millään voinut pudota, ja hän seisoa siinä leväten, epäröiden, odottaen, toivoen että voisi iäksi jäädä tälle isolle turvalliselle keltaiselle saarelle, mutta pelko ettei saisi nukkea pakotti hänet jatkamaan.

Askel askeleelta hän pujotteli eteenpäin, ja jokaisen askeleen välillä hän pysähtyi päättämään mihin hän seuraavaksi jalkansa täsmälleen panisi. Kerran hänen oli valittava kahden tien välillä, joko vasemmalle tai oikealle, ja hän valitsi vasemman tien, koska vaikka se näyttikin vaikeammalta, siinä suunnassa ei ollut niin paljon mustaa. Musta häntä hermostutti. Hän vilkaisi nopeasti taakseen nähdäkseen miten pitkälle oli päässyt. Melkein puoliväliin. Nyt ei ollut takaisin kääntymistä. Hän oli keskellä eikä hän voinut kääntyä takaisin eikä hän voinut hypätä sivusta pois, matka oli liian pitkä, ja kun hän katsoi kaikkea punaista ja kaikkea mustaa mitä hänen edessään oli, hän tunsu taas sen äkillisen kuvottavan pakokauhun aallon rinnassaan – niin kuin viime pääsiäisenä, iltapäivällä kun hän oli aivan yksin ja eksyi Piperin metsän pimeimpään osaan.

Hän otti uuden askeleen, asettaen jalkansa varovasti siihen ainoaan pieneen keltaiseen kohtaan joka oli jalan ulottuvilla, ja tällä kertaa jalan kärki sattui vain senttimetrin päähän mustasta. Se ei koskettanut mustaa, hän näki ettei se koskettanut, hän näki kapean keltaisen viirun joka erotti sandaalin varpaan mustasta; mutta käärme hätkähti kuin olisi tuntenut jotakin lähellään, se nosti päätään ja katsoi jalkaa kirkkain vilkkuvin silmin, vahti nähdäkseen koskettaisiko se.

– Minä en kosketa sinua! Sinä et saa purra minua! Sinä tiedät että minä en kosketa!

Toinen käärme liukui äänettömästi ensimmäisen viereen, nosti päänsä, kaksi päätä nyt, kaksi silmäparia jotka tuijottivat jalkaa, katsoivat suoraan pieneen paljaaseen kohtaan juuri sandaalin remmin alapuolella, josta iho näkyi. Lapsi nousi varpailleen ja seisoi kauhun lamauttamana. Kesti minuutteja ennen kuin hän taas uskalsi liikkua.

Seuraava askel olisi todella pitkä. Syvä kiemurteleva musta joki juoksi koko maton leveyden poikki, ja tästä asemastaan hänen oli ylitettävä se leveimmästä kohdasta. Hän ajatteli ensin yrittää hypätä, mutta päätti ettei voinut olla varma laskeutuisiko hän tarkasti kapealle keltaiselle nauhalle toisella puolella. Hän veti syvään henkeä, nosti toisen jalkansa, ja tuuma tuumalta hän työnsi sitä eteenpäin, kauas kauas, sitten alas alas kunnes lopulta sandaalin kärki oli ylitse ja nojasi turvallisesti keltaiseen reunaan. Hän ojentautui eteenpäin, siirtäen painonsa etummaisesta jalan varaan. Sitten hän yritti nostaa takimmaisesta jalan. Hän jännitti ja kiskoi ja nytkytteli ruumistaan, mutta jalat olivat liian etäällä toisistaan eikä hän onnistunut. Hän yritti päästä takaisin. Siitäkään ei tullut mitään. Hän arvioi tilannetta ja oli kerta kaikkiaan ymmällä. Hän katsoi alas ja näki syvän aaltoilevan mustan virran alapuolellaan. Osia siitä heräsi nyt, kiemurtautui auki ja liukui ja rupesi loistamaan kammottavan öljyisesti välkkyen. Hän horjui, heilutti käsiään raivokkaasti pysyäkseen tasapainossa mutta se näytti vain pahentavan asiaa. Hän alkoi kaatua. Hän alkoi kaatua oikealle, aivan hitaasti hän kaatui, sitten nopeammin ja nopeammin, ja viime hetkellä hän vaistomaisesti ojensi kätensä ottaakseen vastaan, ja seuraava mitä hän näki oli hänen paljas kätensä joka upposi keskelle tuota kiiltävää mustaa massaa ja hän päästi yhden läpätunkevan kauhun huudon kun käsi kosketti.

Ulkona auringonpaisteessa, kaukana talon takana äiti etsi poikaansa.

Roald Dahl. Teoksessa *Nahka ja muita novelleja*. 2007. Alkuperäinen novelli julkaistu teoksessa *Joku kaltaisesi*. 1953. Suom. Pentti Saarikoski. 1970.